

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11484/2554

บริษัทเสียงสยามแผ่นเสียง - เทป จำกัด โจทก์ บริษัทเอส.เอ็น.อาร์ต โปรโมชัน จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 17, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 74, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 83, พ.ร.บ.ดังกล่าวประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาร่วมลิขสิทธิ์เพลงระหว่างโจทก์และ ศ. เป็นเรื่อง ศ. ตกลงให้โจทก์มีลิขสิทธิ์ร่วมกับ ศ. ในบทเพลงที่ ศ. มีลิขสิทธิ์อยู่ มีไขชายขาดให้โจทก์แต่เพียงผู้เดียวมีลิขสิทธิ์ในบทเพลงดังกล่าว ทั้ง โจทก์และ ศ. จึงต่างก็เป็นเจ้าของและเป็นผู้เสียหายซึ่งมีอำนาจฟ้องผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ในบทเพลงอัน มีลิขสิทธิ์ร่วมกัน การตกลงให้โจทก์แต่ผู้เดียวเป็นผู้ดำเนินคดีแก่บุคคลภายนอกเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ บทเพลงเป็นเรื่องระหว่างโจทก์กับ ศ. จะไปว่ากล่าวกันเองตามสัญญา ข้อตกลงดังกล่าวไม่อาจ นำมาตัดสิทธิ ศ. ไม่ให้ฟ้องผู้ละเมิดลิขสิทธิ์บทเพลงของตนอันเป็นการใช้สิทธิของผู้เสียหาย ตามกฎหมาย ศ. จึงชอบที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ได้หากเห็นว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ละเมิดลิขสิทธิ์ ของตน และเมื่อจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ถูก ศ. ฟ้องในเหตุอันเดียวกันกับเหตุที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในคดีนี้จนศาลมีคำพิพากษาแล้ว ถือได้ว่ามีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องในคดี ดังกล่าวแล้ว ดังนั้น สิทธินาคืออาญามาฟ้องของโจทก์ในคดีนี้จึงระงับไป แม้คดีที่ ศ. ฟ้องยังอยู่ ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาก็ตาม เพราะการมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดตาม พ.ร.บ.จัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) มีได้หมายความว่า เฉพาะการมีคำพิพากษาในคดีซึ่งถึงที่สุดแล้วเท่านั้น แต่หมายถึงการมีคำพิพากษาในคดีของ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางด้วย คำสั่งจำหน่ายคดีของศาลดังกล่าว จึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 15, 17, 27, 28, 31, 69, 70, 74 และ 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และสั่งให้จ่ายค่าปรับที่จำเลยทั้งสี่ต้อง ชำระตามคำพิพากษาจำนวนกึ่งหนึ่งให้โจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการผลิต และจำหน่ายงานดนตรีกรรมและเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในเนื้อร้องและทำนองเพลง "โรงแรมใจ" และ "บาร์หัวใจ" ซึ่งนายสนิทเป็นผู้ประพันธ์ โดยโจทก์ได้รับโอนลิขสิทธิ์มาจากการร่วมธุรกิจกับนาย ศักดิ์ชัย โดยนายศักดิ์ชัยได้รับโอนลิขสิทธิ์มาจากทายาทของนายสนิท ซึ่งเป็นการโอนเด็ดขาด ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจ การผลิตเทปบันทึกเสียงและวิดีโอ มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทน เมื่อวันที่ 6

มิถุนายน 2551 โจทก์พบวีซีดีเพลงคาราโอเกะ ซึ่งมีเพลง "โรงแรมใจ" และ "บาร์หัวใจ" บันทึกอยู่ด้วย วางจำหน่ายที่ร้านเอสบีวาย ด้านหลังกล่องบรรจุวีซีดีดังกล่าวระบุว่ามีจำนวน 1 ได้รับอนุญาตจากจำเลยที่ 3 ให้ผลิตออกจำหน่าย จึงซื้อวีซีดีดังกล่าวแล้วตรวจสอบข้อมูลจากกรมทรัพย์สินทางปัญญาทราบว่าจำเลยที่ 4 เป็นผู้อนุญาตให้จำเลยที่ 3 นำเพลงทั้งสองเพลงไปจัดทำสิ่งบันทึกเสียงและโสตทัศนวัสดุทุกประเภทเพื่อการค้าได้ และจำเลยที่ 3 ได้อนุญาตให้จำเลยที่ 1 ผลิตเป็นวีซีดีออกขาย โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้ผลิตและเผยแพร่ลิขสิทธิ์เพลงทั้งสองเพลง หลังไต่สวนมูลฟ้องข้อเท็จจริงปรากฏต่อศาลว่า ก่อนคดีนี้ เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2551 นายศักดิ์ชัยเคยฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ด้วยข้อกล่าวหาละเมิดลิขสิทธิ์เพลง "โรงแรมใจ" และ "บาร์หัวใจ" ซึ่งเป็นเหตุเดียวกันนี้ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2352/2551 หมายเลขแดงที่ 5743/2551 ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีดังกล่าวไม่มีมูลและพิพากษายกฟ้องเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2551 นายศักดิ์ชัยยื่นอุทธรณ์ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา สำหรับคดีนี้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเห็นว่า สิทธิของโจทก์ที่จะนำคดีอาญามาฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ระบุไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) เนื่องจากมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องแล้ว จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ส่วนจำเลยที่ 4 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเห็นว่าคดีโจทก์ไม่มีมูลและพิพากษายกฟ้อง โจทก์มีได้อุทธรณ์ คดีสำหรับจำเลยที่ 4 จึงเป็นอันยุติ คงมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เฉพาะกรณีของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เท่านั้นว่าสิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ระบุแล้วหรือไม่ โจทก์อุทธรณ์สรุปใจความว่า สัญญาร่วมลิขสิทธิ์เพลงระหว่างโจทก์และนายศักดิ์ชัยให้สิทธิโจทก์แต่ผู้เดียวในการจัดหาผลประโยชน์หรืออนุญาตให้ผู้อื่นใช้ลิขสิทธิ์โดยเฉพาะในการดำเนินคดีมีข้อตกลงอันเป็นสาระสำคัญปรากฏในข้อ 4 ของสัญญาว่า โจทก์แต่ผู้เดียวมีสิทธิที่จะจัดการด้วยวิธีที่เห็นสมควร นายศักดิ์ชัยไม่มีอำนาจดำเนินการใด ๆ หากไม่ได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ การฟ้องคดีจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ของนายศักดิ์ชัยในคดีก่อนจึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจ ไม่ตัดสิทธิโจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นคดีนี้และคดีที่นายศักดิ์ชัยฟ้องก็ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาจึงถือไม่ได้ว่ามีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว เห็นว่า สัญญาร่วมลิขสิทธิ์เพลงระหว่างโจทก์และนายศักดิ์ชัยเป็นเรื่องที่นายศักดิ์ชัยตกลงให้โจทก์มีลิขสิทธิ์ร่วมกับนายศักดิ์ชัยในบทเพลงที่นายศักดิ์ชัยมีลิขสิทธิ์อยู่ ซึ่งมีเพลง "โรงแรมใจ" และ "บาร์หัวใจ" รวมอยู่ด้วย มิใช่ขายขาดให้โจทก์แต่เพียงผู้เดียวมีลิขสิทธิ์ในบทเพลงดังกล่าว ทั้งโจทก์และนายศักดิ์ชัยจึงต่างก็เป็นเจ้าของ และเป็นผู้เสียหายซึ่งมีอำนาจฟ้องผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ในบทเพลงอันมีลิขสิทธิ์ร่วมกัน การตกลงให้โจทก์แต่ผู้เดียวเป็นผู้ดำเนินคดีแก่บุคคลภายนอกเกี่ยวกับลิขสิทธิ์เพลงเป็นเรื่องระหว่างโจทก์กับนายศักดิ์ชัยจะไปกล่าวกันเองตามสัญญา ข้อตกลงดังกล่าวไม่อาจนำมาตัดสิทธินายศักดิ์ชัยไม่ให้ฟ้องผู้ละเมิดลิขสิทธิ์เพลงของตนอันเป็นการใช้สิทธิของผู้เสียหายตามกฎหมาย นายศักดิ์ชัยจึงชอบที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ได้หากเห็นว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ละเมิดลิขสิทธิ์ของตนและเมื่อจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ถูกนายศักดิ์ชัยฟ้องในเหตุอันเดียวกันกับเหตุที่

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในคดีนี้จนศาลมีคำพิพากษาแล้วก็ต้องถือว่าได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องในคดีดังกล่าวแล้ว ดังนั้นสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ในคดีนี้จึงระงับไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) แม้คดีที่นายศักดิ์ชัยฟ้องยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาก็ตาม เพราะการมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) มิได้หมายความว่าเฉพาะการมีคำพิพากษาในคดีซึ่งถึงที่สุดแล้วเท่านั้น แต่หมายถึงการมีคำพิพากษาในคดีของศาลชั้นต้นหรือในคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางด้วย ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เฉลียว พลวิเศษ · อร่าม เสนามนตรี · สมควร วิเชียรวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/11484/2554>